

ніе, кое-то изведножъ обхрна сердце-то на лошъ-те тыя челоуѣцы. Послѣ малко время, она прекара друга една онастность отъ която ся бѣше много уплашила. Като она единъ день долакъ путь имаше да стори, трагна утрень-та на два-та часа отъ мѣсто-то гдѣ-то бѣше преспала. Щомъ като отъ село-то излизаше нападнаха на нея множество кучета кои-то я обикслиха. Хвана да тича, като съ тѣжка-та ся забраняваше, и съ това даде повече причина да ся разядатъ. Едно отъ тыя животни докати дошла-та страна на фустанъ-атъ ѿ и го садра. Она потраколися на замля-та Богу себе предавающа. Она съ страхъ у-сѣти едно отъ най разбѣстненни-те, че студень-атъ си носъ на вратъ-атъ ѿ полагаше за да души. “Мысляхъ, говоряше она, че о-“ ный кой-то мя избави отъ бура-та и отъ “разбойницы-те, ще мя отварди и отъ нова-та тая онастность.” Кучета-та никое зло не ѿ бѣха направили; нѣкой селянинъ кой-то отъ тамъ минуваше разпрастна ги.

Годишно-то время минуваше, и Прасковія воспреся до осмь дни въ едно село отъ снѣгъ-атъ кой-то толкози бѣше навалялъ, щото пу-